

[Arbejdsministeren]

komme i gang med et normalt arbejde til en normal, overenskomstmæssig betaling. Hvad er det for et menneskesyn, der ligger bag, når man siger, det er bedre for folk at gå arbejdsløse og hæve arbejdsløshedsunderstøttelse fremfor at komme i gang med et normalt arbejde?

Man taler i venstresocialisternes eller hr. Kurt Hansens spørgsmål med stor foragt om beskæftigelse inden for den offentlige sektor, hvor man siger, det bare er varmestuebeskæftigelse. Dermed kaster man vrang på den kæmpeindsats, der mange steder gøres for at give de langtidsarbejdsløse et meningsfyldt stykke arbejde, som der er behov for. Hvis hr. Kurt Hansen havde haft lejlighed til at læse en række af de artikler, der har været om de langtidsarbejdsløses indsats i den offentlige sektor, ville han vide, at denne nedladende, hånende betragtning ingen forbindelse har med realiteterne.

Selvfølger er der mange problemer ved at prøve at skaffe langtidsarbejdsløse mennesker konkret arbejde, men at tro, at man løser noget problem ved blot at udbetale understøttelse i stedet, er meget farligt.

Dohrmann (FP):

Flere steder i landet er der som bekendt foretaget en lang række omskolinger af langtidsledige. Jeg vil gerne spørge arbejdsministeren, hvilke erfaringer han har med disse omskolinger. Hr. Kurt Hansens spørgsmål virker faktisk meget mærkeligt ikke alene på mig, men også på en lang, lang række andre mennesker, for i hvert fald i visse egne af landet råber og skriger man på arbejdskraft, mens man ikke kan få den. Derfor vil jeg spørge ministeren, om det er omskolingen, det er galt med, for uanset hvilket parti man tilhører, kan man konstatere, at der i alt fald er noget i systemet, som er galt.

Svend Heiselberg (V):

I tilknytning til spørgsmålet vil jeg spørge ministeren, om ikke det vil være rigtigt at ændre ved nogle af faggrænserne og/eller eventuelt tilbyde samfundsarbejde til de langtidsledige. Det er naturligvis beklageligt, at 20.000 inden for de næsten 13 1/2 måned vil være at betegne som langtidsarbejdsløse, men det kan undre erhvervslivet, at det mangler ca. 25.000 arbejdere. Ingen kan vel mene, at

samfundet til evig tid kan brødføde de arbejdsløse, når man i brede kredse af erhvervslivet kan beskæftige folk. Derfor mener jeg også, det må være rimeligt, at man prøver at se, om man kan få ændret nogle af faggrænserne. Erhvervslivet kan ikke blive ved med at tåle den belastning, det er at skulle betale til de mange arbejdsløse, samtidig med at erhvervslivet mangler arbejdskraft. Jeg tror også, at de dygtige arbejdere, som til daglig er beskæftiget med hårdt arbejde, efterhånden er trætte af, at der er så mange, som til stadighed hæver understøttelse, når der kan anvises dem arbejde inden for brede kredse af erhvervslivet.

Kurt Hansen (VS):

Arbejdsministerens anden runde mindede om, at det bedste forsvar for en dårlig politik er et godt angreb eller at snakke udenom. Arbejdsministeren gav ikke en politisk begrundelse for, hvorfor man ikke ville forlænge den periode, inden for hvilken man kan få arbejdsløshedsunderstøttelse. Arbejdsministeren talte om, at situationen er en anden i dag. Ja tak, den er endnu mere kaotisk, end den nogen sinde har været på noget som helst tidspunkt. Er det ikke rigtigt, at 8.000 står for at falde pr. 1. januar 1980, og at yderligere 10.000 står for at falde i løbet af det næste år, og at disse mennesker ikke ved en døjt om, hvor de skal placeres?

Vi ved også – og det vil jeg bede arbejdsministeren om at bekræfte – at op imod 40 pct. af dem, der bliver anvist, siger nej. Jeg vil gerne have en politisk begrundelse fra arbejdsministeren for, hvordan han kan stå og sige, at dette tilbud er så og så reelt. Det er min antagelse, at en stor del af disse mennesker siger nej, fordi det jobtilbud, de får, er aldeles uacceptabelt. Hvis arbejdsministeren kan modbevise det, vil jeg bede ham om at komme herop og gøre det.

Jeg mener naturligvis også, at det bedste for folk er at komme i gang med et normalt arbejde, og vi har gentagne gange, når disse ting er blevet drøftet, sagt, at det, der bør gøres, naturligvis er, at anvisning og kontrol føres tilbage til fagforeningerne, og at man anviser efter det solidariske princip, der hedder: først fyret, først tilbud om arbejde. Men det har vi jo diskuteret hundredvis af gange både her i salen og i arbejdsmarkedsudval-